

การสร้างความหมาย และความเป็จริงทางสังคมในข่าวข่มขืนกระทำชำเรา

จากการวิเคราะห์เนื้อหาข่าวข่มขืนกระทำชำเราที่นำเสนอในปี พ.ศ. 2533 - 2534 แสดงให้เห็นถึงโครงสร้างที่สื่อมวลชนใช้ในการรายงานข่าว และเมื่อศึกษากรณีข่าวใหญ่ที่นำเสนอในช่วงปี พ.ศ. 2504 - 2530 หรือเป็นการมองในเชิงประวัติศาสตร์แล้ว ทำให้เห็นว่าโครงสร้างในการรายงานข่าวนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกัน นั้นแสดงว่าโครงสร้างต่าง ๆ ที่สื่อมวลชนใช้ในการรายงานข่าว จะถูกกำหนดไว้แน่นอนตายตัว ไม่เปลี่ยนแปลง และถูกถ่ายทอดเพื่อใช้กันเป็นแบบแผนมาตั้งแต่อดีต เพียงแต่กรณีข่าวซึ่งเป็นข่าวใหญ่ จะมีเรื่องราวและความเป็นไปที่ซับซ้อนมากกว่าเท่านั้น

ผลของการวิเคราะห์เนื้อหาข่าว แสดงให้เห็นถึงการใช้ภาษาของการรายงานข่าวทั้งในส่วนที่เป็น Langue ซึ่งเป็นตัวโครงสร้างของการนำเสนอข่าว และ Parole ซึ่งเป็นการรายงานข่าวแต่ละชิ้นที่นำเอา Langue มาใช้ โดยในส่วนของ Langue นั้นจะเป็นรูปแบบของการนำเสนอข่าว (โดยเฉพาะของสื่อหนังสือพิมพ์) ที่มีลักษณะเป็นนาฏกรรม (Drama) หรือเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก โดยมีกำหนดโครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร แบบวิธีการเขียนและน้ำเสียง และการเดินเรื่อง เป็นองค์ประกอบในการรายงานข่าว การใช้โครงสร้างของนาฏกรรมในการรายงานข่าวเช่นนี้ จึงทำให้ดูเหมือนว่าเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้น เป็นเพียงเรื่องที่สะเทือนขวัญและสะเทือนอารมณ์ ซึ่งไม่ใช่ปัญหาของสังคมที่สำคัญและต้องรีบได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนแต่อย่างใด โดยเป็นเพียงเรื่องของผู้ข่มขืนที่กระทำต่อผู้ถูกข่มขืนในแต่ละกรณี และถ้าเหตุการณ์ในแต่ละเรื่องถูกแก้ไข โดยผู้ข่มขืนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวมาดำเนินคดีตามกฎหมายได้แล้ว ปัญหาที่เกิดขึ้นก็จะหมดไป

สำหรับในส่วนที่เป็นข่าวแต่ละชิ้นนั้น จะมีการสร้างความหมายและภาพของความเป็จริงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยวิธีการนำเสนอ หรือภาษาที่นำมาใช้ จะถ่ายทอดแนวความคิด ความเชื่อ และทัศนคติ ที่มีต่อผู้ชาย (ผู้ข่มขืน) ผู้หญิง (ผู้ถูกข่มขืน) รวมทั้งความเชื่อเกี่ยวกับปรากฏการณ์การข่มขืนกระทำชำเรา ตลอดจนอุดมการณ์ที่ชายเป็นใหญ่ไว้ให้เห็นอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากจะมองความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างของการนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเราและการรายงานข่าวแต่ละชิ้นในระดับมหภาคแล้ว เราจะเห็นได้ว่า โครงสร้าง เป็นตัวกำหนดวิธีการเขียนและภาษาที่สื่อมวลชนได้ถ่ายทอดไว้ใน การรายงานข่าว ทั้งนี้เนื่องมาจากในโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม ผู้ชายถูกกำหนดให้เป็นเพศที่มีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิงซึ่งเป็นโครงสร้างที่ครอบงำ และตีกรอบให้คนในสังคมเกิดความเชื่อและมีทัศนคติเช่นนั้น ดังนั้นเมื่อสื่อมวลชนหรือผู้ส่งสาร (ผู้ชาย) ซึ่งเป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมเกิดความเชื่อตามโครงสร้างหลักของสังคม และวัฒนธรรมแล้ว สื่อมวลชนจึงทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการผลิตและถ่ายทอดอุดมการณ์นั้นๆต่อไป หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ โครงสร้างที่ชายเป็นใหญ่ เป็นตัวกำหนดให้สื่อมวลชนได้ถ่ายทอดอุดมการณ์หลักของสังคม

จากเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นในสังคม เราสามารถรับรู้ความเป็นจริงของเหตุการณ์นั้นผ่านสื่อมวลชน โดยสื่อมวลชนคือตัวกลางในการตีความ และสร้างความหมายในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาแล้วในระดับหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับ ผู้ข่มขืน ผู้ถูกข่มขืน หรือแม้แต่ปรากฏการณ์การข่มขืนกระทำชำเรา ในการวิเคราะห์และตีความ การสร้างความหมาย และความเป็นจริงทางสังคมจากวิธีการนำเสนอหรือภาษาที่สื่อมวลชนใช้ในการรายงานข่าว ผู้วิจัยจะพิจารณาใน 2 ประเด็นดังนี้

1. การสร้างความหมายและความเป็นจริงทางสังคม ที่มีต่อผู้ชาย (ผู้ข่มขืน) และผู้หญิง (ผู้ถูกข่มขืน) ในข่าวข่มขืนกระทำชำเรา
2. การสร้างความหมายและความเป็นจริงทางสังคม ที่มีต่อเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา

1. การสร้างความหมายและความเป็นจริงทางสังคมที่มีต่อผู้ชาย (ผู้ข่มขืน) และผู้หญิง (ผู้ถูกข่มขืน) ในข่าวข่มขืนกระทำชำเรา

การพิจารณาถึงการสร้างความหมาย และการสร้างภาพความเป็นจริงของสื่อมวลชนที่มีต่อผู้ข่มขืน และผู้ถูกข่มขืน ผู้วิจัยจะวิเคราะห์จากภาษาที่ปรากฏในเนื้อหาข่าวดังจะเห็นได้จากตารางดังนี้

ตารางที่ 7.1 :

ภาษาที่แสดงการสร้างความหมายและความเป็นจริงทางสังคมที่มีต่อผู้ข่มขืน และผู้ถูกข่มขืน

ผู้ข่มขืน	ผู้ถูกข่มขืน
1. <u>เป็นคนโหดเหี้ยม และทารุณ</u> - จ.ส.ต. <u>เหี้ยม</u> - <u>ฆาตกรโหด</u> - <u>ฆาตกรเหี้ยม</u> - <u>สัตว์นรกโหด</u> 2. <u>เป็นคนชั่วหรือเลว</u> - <u>ตร.ชั่ว</u> - <u>ครูจัญไร</u> - <u>ครูใจชั่ว</u> - <u>เพื่อนชั่ว</u> - <u>ทรชนจัญไร</u> - <u>แก๊งอุบาทว์</u> - <u>ครูโหด</u> - <u>ครูสารเลว</u> - <u>ครูยอดชั่ว</u> - <u>กลุ่มฆาตกรใจสัตว์</u> - <u>กลุ่มฆาตกรโหด</u> - <u>เหล่านมนุษย์อุบาทว์ใจโหดหยาบเข้าทารุณ</u> - <u>กลุ่มฆาตกรชั่ว</u> - <u>สัตว์ร้าย</u> - <u>ฆาตกรใจเพชร</u> - <u>มารสังคม</u> - <u>อาชญากรตัวฉกาจ</u> - <u>กลุ่มสุดชั่ว</u>	1. <u>เป็นหญิงพรหมจรรย์</u> - <u>สาวชาวบ้าน</u> - <u>เด็กสาวผู้เป็นเจ้าของ</u> - <u>หญิงสาว</u> - <u>สาววัย 18</u> - <u>สาววัยรุ่น</u> - <u>นักเรียนสาวผู้เสียหาย</u> - <u>เด็กสาววัย 9 ขวบ</u> - <u>นร.สาวสวย</u> - <u>นักเรียนกวดวิชาสาว</u> - <u>ครูสาวร.ร. ขางตาครูศึกษา</u> - <u>หญิงสาวในปกครองของเจ้าทุกข์</u> - <u>คนใช้สาวสิบหก</u> - <u>สัตว์แพทย์สาว</u> - <u>นักศึกษาสาว</u> - <u>นักศึกษาสาว เอแบค</u> 2. <u>เป็นผู้เคราะห์ร้าย</u> - <u>เด็กหญิงเคราะห์ร้าย</u> - <u>นักศึกษาสาวผู้เคราะห์ร้าย</u> - <u>หน้อยเคราะห์ร้าย</u> - <u>เหยื่อผู้เคราะห์ร้าย</u> - <u>นร.สาวผู้เคราะห์ร้าย</u> - <u>สาวผู้เคราะห์ร้าย</u> - <u>ครูสาวเคราะห์ร้าย</u> - <u>สัตว์แพทย์หญิงผู้เคราะห์ร้าย</u> - <u>นักศึกษาสาวผู้เคราะห์ร้าย</u>

ตารางที่ 7.1 (ต่อ)

ผู้เข้าชม	ผู้ถูกเข้าชม
3. เป็นคนที่มีความผิดปกติทางเพศ - จ.ส.ต. <u>บ้ากาม</u> - <u>ฆาตกาม</u> - จ.ส.ต. <u>กามวิปริต</u> - จ.ส.ต. <u>กามโหด</u> - <u>ไอ้โหดบ้ากาม</u> - <u>เดนนรกบ้ากาม</u> - <u>วัยรุ่นเห็นกาม</u> - <u>กลุ่มวัยรุ่นบ้ากาม</u> - <u>นักมวยหมัดตกมัน</u> - <u>ครุจอมลามก</u> - <u>ไอ้ฆาตกรบ้ากาม</u> - <u>ทิตลามก</u> - <u>พระบ้ากาม</u> - <u>ไอ้ฆาตกามโหด</u> - <u>ครู ชี 5 บ้ากาม</u> - <u>ฆาตกรวิถถาร</u> - <u>ฆาตกรโหดบ้ากาม</u> - <u>ฆาตกรกามวิปริต</u> - <u>มณห์ย์บ้ากาม</u> - <u>ไอ้โม่งบ้ากาม</u> - <u>ว้ายร้ายบ้ากาม</u> - <u>ไอ้โม่งตาเดียวบ้ากาม</u> - <u>ไอ้โม่งวิถถาร</u> - <u>ไอ้ม้าชาติส้ม</u> - <u>ฆาตกรชาติส้ม</u> - <u>ฆาตกรกระหายกาม</u> - "ไอ้โหด" <u>เห็นกาม</u>	

ภาพลักษณ์ของผู้ข่มขืน : มายาคติเกี่ยวกับเพศชาย

จากภาษาที่สื่อมวลชนใช้แทนผู้ข่มขืน ล้วนเป็นการสร้างให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของผู้ข่มขืนว่า เป็นผู้ชายที่โหดเหี้ยม หรือเป็นคนชั่ว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถูกถ่ายทอดสืบต่อกันมาตั้งแต่ในอดีต จนกลายเป็นภาพลักษณ์ในมายาคติที่มีต่อผู้ข่มขืน แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ชายซึ่งเป็นคนสุภาพ อ่อนน้อม และมีความประพฤติเรียบร้อย เชื่อฟังผู้บังคับบัญชา เหมือนนายบรรพต ชูชัย ตามกรณีข่าวที่ปรากฏในสื่อหนังสือพิมพ์ในช่วงปี พ.ศ. 2533 - 2534 ก็สามารถเป็นผู้ข่มขืนได้ หรือแม้แต่ผู้ข่มขืนในกรณีข่าวที่เป็นข่าวใหญ่ในอดีต ดังเช่นนายอัศวิน พูนเต่า ก็เป็นคนดี เมื่อทำงานได้ก็เอาเงินไปให้แม่เสมอ และยังซื้อของให้น้อง ๆ ด้วย รวมทั้งในกรณีของนายสมบัติ พัฒนกุล ก็เช่นเดียวกัน นายสมบัติเป็นคนดี พี่น้องรักใคร่ และให้เงินภรรยาให้อยู่เสมอ

นอกจากนี้ผู้ชายซึ่งเป็นผู้ข่มขืน ยังถูกสร้างภาพ และให้ความหมายว่าเป็นคนที่ "บ้ากาม" "วิปริตทางเพศ" หรือ "ชาติเสื่อม" ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความหมายทางสังคมว่า ผู้ชายที่มีความผิดปกติทางเพศเท่านั้นถึงจะเป็นผู้ข่มขืนได้ สื่อมวลชนได้ถ่ายทอด และตอกย้ำความเชื่อเช่นนี้มาโดยตลอดจนกลายเป็นการสร้างความหมายในระดับที่เป็นมายาคติว่าผู้ข่มขืนคือผู้ที่มีความผิดปกติทางเพศ โดยมีต้นเหตุมาจากตัวผู้ชายในฐานะปัจเจกบุคคล เนื่องจากเป็นเพศที่มีความต้องการทางเพศสูง และถ้าหากขจัดความผิดปกติทางเพศของผู้ชายได้ เหตุการณ์หรือปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา ก็จะหมดไป

อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์เนื้อหาข่าวข่มขืนกระทำชำเรา มีกรณีศึกษาหลายกรณี ซึ่งยืนยันให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าการข่มขืนกระทำชำเรา เกิดขึ้นมาจากความล้มเหลวในเชิงอำนาจระหว่างผู้หญิงและผู้ชายที่ไม่เท่าเทียมกัน โดยผู้ข่มขืนล้วนเป็นคนรู้จักกับผู้ถูกข่มขืน หรือไม่ใช้ผู้ชายแปลกหน้าเลย ดังจะเห็นได้จากข่าวที่ปรากฏในสื่อหนังสือพิมพ์ช่วงปีพ.ศ. 2533 - 2534 ในกรณีของนายปรีชา คำเอี่ยม และนายบรรพต ชูชัย ซึ่ง เป็นครู โดยผู้ข่มขืนทั้ง 2 คน ใช้ความเป็นครูซึ่งอยู่ในฐานะเหนือกว่าข่มขืนกระทำชำเรา ลูกศิษย์ของตนเอง นอกจากนี้การข่มขืนกระทำชำเรา ยังถูกใช้เป็น "อาวุธ" หรือเป็นเครื่องมือในการที่จะกดขี่เพื่อเอาชนะผู้หญิง ดังจะเห็นได้จากกรณีของนายลำ ปางแก้ว ที่เป็นเพื่อนกับนายเกษม เอี่ยมสะอาด ซึ่งเป็นผู้วางแผนให้นายลำข่มขืนกระทำชำเรา นางอุทัย เอี่ยมสะอาด ภรรยาของตนเอง เพื่อต้องการแก้แค้นนางอุทัยที่มักจะด่าว่าตนเป็นประจํา เนื่องจากไม่ทำงาน และชอบดื่มสุราจนเมามาย หรือในกรณีของนายบุญส่ง ป้องกัน ก็เช่นกัน โดยนายบุญส่งใช้ภาพถ่ายจากการกระทำการข่มขืนกระทำชำเรา เป็นเครื่องมือในการต่อรองกับนางศิริพงษ์ จันทร์แหม่ม ผู้ถูกข่มขืนเพื่อริดไถเงิน ส่วนกรณีข่าวในสื่อ

วิทยุโทรทัศน์ ก็มีตัวอย่างที่แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ชมซึ่งเป็นอาของผู้ถูกข่มขืน ใช้ฐานะของตนเองที่อยู่เหนือกว่า กระทำการข่มขืนกระทำชำเราหลานของตนเอง ดังเช่น ในกรณีของนายพิชิต คำถาวร และกรณี นายเปรี๊ยะ จุมทะ

ส่วนกรณีข่าวใหญ่ในอดีตก็เช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากกรณีนางสาวเตือนใจ พวงนาค นายอุดม ศุภรเทศ ผู้ชมซึ่งรู้จักและหลงรักนางสาวเตือนใจ แต่นางสาวเตือนใจทำให้นายอุดมขายหน้า และกลับไปหลงรักนายร้อย รวมทั้งยังถูกนางสาวเตือนใจเอาจดหมายข่าวดังกล่าวมาแจ้งตำรวจกดดัน และทำให้นางสาวเตือนใจเจ็บใจ โดยใช้วิธีการข่มขืนกระทำชำเรา หรือในกรณีนายสมบัติ พัฒนกุล ก็เช่นกัน ถึงแม้ว่านายสมบัติ จะไม่รู้จักกับผู้ถูกข่มขืน แต่นายสมบัติ ก็ใช้การข่มขืนกระทำชำเราเป็นเครื่องมือเพื่อต้องการทำให้ผู้หญิงที่อยู่ในบ้านที่ตนเข้าไปลักทรัพย์หยุดร้อง อะอะโวยวาย

จากตัวอย่างทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ชี้ให้เห็นว่าสื่อมวลชนสร้างภาพลักษณ์ของผู้ชมที่บิดเบือนไปจากความเป็นจริง หรือไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจที่ถูกต้องว่า ความต้องการแสวงอำนาจที่เหนือกว่าด้วยการใช้กำลังและความรุนแรงของผู้ชาย คือสาเหตุอันแท้จริงของปัญหาการข่มขืนกระทำชำเรา มิใช่เนื่องมาจากเพราะความผิดปกติทางเพศ

ภาพลักษณ์ของผู้ถูกข่มขืน : มายาคติเกี่ยวกับเพศหญิง

สำหรับในส่วนของผู้ถูกข่มขืน สื่อมวลชนได้สร้างภาพลักษณ์ให้เห็นว่าผู้ถูกข่มขืนคือผู้ประสบกับความโชคร้าย หรือเป็นผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งทำให้ผู้ถูกข่มขืนกลายเป็นผู้ที่ดูแล้วน่าสงสาร แต่จากกรณีข่าวดังข้างต้น เป็นกรณีตัวอย่างที่สามารถชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้ชายข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิง เพราะต้องการกดดัน และมีการวางแผนหรือเตรียมการไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว ดังนั้นจึงไม่ใช่เป็นเรื่องของความบังเอิญหรือความเคราะห์ร้ายที่ผู้หญิงต้องมาถูกข่มขืนกระทำชำเรา

การข่มขืนกระทำชำเราไม่ใช่เป็นเรื่องของความต้องการ หรือความวิปริตทางเพศที่ทำให้ผู้ชายไปข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิง เหมือนดังที่สื่อมวลชนได้สร้างให้เห็นว่าเป็นเช่นนั้น เพราะสาเหตุอันแท้จริงแล้ว การกระทำการข่มขืนกระทำชำเรา เกิดมาจากความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจระหว่างผู้หญิง และผู้ชายที่มีความไม่เท่าเทียมกัน โดยผู้ชายอยู่ในฐานะที่มีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง หรือผู้ข่มขืนบางรายก็ต้องการกดดัน และเอาชนะผู้หญิง โดยใช้วิธีข่มขืนกระทำชำเราเป็นเครื่องมือ ดังนั้นการที่สื่อมวลชนสร้างภาพความเป็นจริงว่าการข่มขืนกระทำชำเราคือเรื่องเพศ หรือผู้ถูกข่มขืนคือผู้เคราะห์ร้าย จึงเป็น

การสร้างภาพที่บิดเบือนไปจากความเป็นจริงของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น

สำหรับคำที่ชี้ให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของผู้ถูกข่มขืนว่ายังเป็น "สาว" หรือยังเป็น "หญิงพรหมจารี" อยู่ นั้น ล้วนแสดงถึงความหมายทางสังคมว่าความ "สาว" หรือ "เชื่อบรมจารี" เป็นสมบัติคู่ตัวที่สำคัญสำหรับผู้หญิง ซึ่งเท่ากับเป็นการตอกย้ำค่านิยมที่ผู้หญิงจะต้องรักษานวลสงวนตัวไว้ ถ้าหากสิ่งนี้ถูกทำลายก่อนถึงวัย และเวลาอันสมควรแล้ว ผู้หญิงก็จะหมดคุณค่าลงทันที โดยแนวคิดเช่นนี้ได้รับการยอมรับและสืบทอดมาทางวัฒนธรรม จนกลายเป็นมายาคติที่ถูกกำหนดให้ใช้กับผู้หญิงว่าต้องรักษาความเป็นหญิง "พรหมจารี" หรือ ความ "บริสุทธิ์" ไว้ ซึ่งถือเป็นลักษณะของความรุนแรงในรูปแบบหนึ่ง ที่เกิดมาจากการกดขี่ทางเพศโดยผู้หญิงอยู่ในฐานะที่ด้อยกว่า

อย่างไรก็ตาม การที่ผู้หญิงต้องรักษา "เชื่อบรมจารี" ไว้ นั้นก็หมายถึงรักษาไว้เพื่อผู้ชายที่จะมาเป็นคู่ครองโดยผ่านกระบวนการของการแต่งงาน ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับ และยึดถือปฏิบัติ โดยผู้ชายที่เข้ามาเป็นคู่ครองจะเป็นผู้ที่มีอำนาจ และมีสิทธิที่จะทำลายเชื่อบรมจารีนั้นได้ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความมีอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย โดยผู้ชายอยู่ในฐานะที่มีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง ซึ่งเกิดมาจากระบบสังคมที่ชายเป็นใหญ่ ผู้หญิงไม่สามารถที่จะใช้ศักยภาพของตนเองในการเลือกทำสิ่งใดได้ตามที่ต้องการ และจากการวิเคราะห์เนื้อหาข่าวข่มขืนกระทำชำเรา ความสำคัญในเรื่อง "พรหมจารี" ของผู้หญิงถูกสร้างขึ้นมาจากผู้ส่งสาร (ผู้ชาย) และถูกถ่ายทอดตอกย้ำผ่านสื่อมวลชนมาโดยตลอดตั้งแต่ในอดีต ที่คนคิดดังกล่าวนี้ มีผลทำให้ผู้หญิงจำนวนมาก "หมดอาลัยตายอยากในชีวิต" เพราะคิดว่าเมื่อสิ้น "พรหมจารี" แล้ว ชีวิตก็สูญสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง และยังทำให้เกิดความรู้สึกผิด ถ้าหากไม่สามารถรักษาความเป็นหญิงพรหมจารีไว้ได้

การถ่ายทอดอุดมการณ์ที่เกิดขึ้นมาจากวิถีคิดของผู้ส่งสารเช่นนี้ เป็นการหล่อหลอมครอบงำ หรือสร้างกรอบให้ผู้รับสารมีความคิดในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหญิง - ชายว่าผู้ชายเป็นเป็นเพศที่เหนือกว่าผู้หญิง และการนำเสนอสารในลักษณะเช่นนี้ผ่านรูปแบบของ "ข่าว" จึงถูกให้ความหมายว่า ความสัมพันธ์ที่ชายเหนือกว่าผู้หญิงเป็นเรื่องจริง เนื่องจากความหมายของข่าวคือ ต้องเป็นความจริง (English and Hach, 1978 : 1) นั้น จึงทำให้ดูเหมือนว่าสื่อมวลชน ซึ่งอ้างถึงหลักการแห่งการเสนอข้อเท็จจริงอย่างเป็นทางการ ไม่ได้สอดแทรกอคติและไม่มีการต่อเสริมเติมแต่ง หรือตีความในเรื่องใด ๆ ไว้

นอกจากนี้รายละเอียดต่าง ๆ ที่สื่อมวลชนหยิบยกขึ้นมานำเสนอเกี่ยวกับผู้ถูกข่มขืน ส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลในด้านบวกทั้งสิ้น ดังเช่นข่าวใหญ่ในอดีต ในกรณีของนางสาวเตือนใจ พวงนาค ซึ่งชาวบ้านให้ความเห็นว่า นางสาวเตือนใจ เป็นคนดี ไม่เคยมีเรื่องเสียหาย ส่วนตัว หรือในกรณีนางสาววราภรณ์ แก้วฉา ก็เช่นกัน เพื่อนของนางสาววราภรณ์ให้ความเห็นว่านางสาววราภรณ์ เป็นคนดี เรียบร้อย ใจเย็น ไม่ฟูฟ่า ไม่มีศัตรูกับใคร ในโรงเรียน รวมทั้งในกรณีนางสาวพันธุ์ทิพย์ สถิตวิทยากุล ซึ่งอาของนางสาวพันธุ์ทิพย์ ให้ความเห็นว่า นางสาวพันธุ์ทิพย์ เป็นคนสุภาพ เรียบร้อย ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้ชาย การนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ถูกข่มขืนเช่นนี้ เป็นการสร้างความหมายแบบมายาคติซึ่งชี้ให้เห็นว่าผู้ถูกข่มขืนเป็นผู้หญิงดี สุภาพ เรียบร้อย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราที่ว่า ผู้หญิงดีไม่น่าถูกข่มขืนกระทำชำเรา เนื่องจากในความเป็นจริงแล้ว ผู้หญิงทุกคนมีโอกาที่จะเป็นผู้ถูกข่มขืนได้ ไม่ว่าจะเป็นการถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยสามี ซึ่งเป็นผู้วางแผนให้เพื่อนข่มขืนกระทำชำเราภรรยาของตนเอง ดังเช่นในกรณีของนางอภัย เอี่ยมสะอาด หรือ ถูกข่มขืนกระทำชำเราโดยครู ซึ่งใช้อำนาจของความเป็นครูซึ่งอยู่ในฐานะที่เหนือกว่าข่มขืนกระทำชำเราลูกศิษย์ของตนเอง เหมือนกับในกรณีของนายปรีชา คำเอี่ยม และนายบรรพต ชูชัย

2. การสร้างความหมายและความเป็นจริงทางสังคม ที่มีต่อเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา

การสร้างความหมาย และการสร้างภาพความเป็นจริง จากปรากฏการณ์จริงที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ใน 2 ประเด็นดังนี้

2.1 การสร้างความหมายและการสร้างภาพความเป็นจริงว่าการข่มขืนคือเรื่องเพศ

ในการสร้างความหมาย และการสร้างภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวผู้ข่มขืนนั้น สื่อมวลชนไม่เพียงแต่ ถ่ายทอดให้เห็นว่าผู้ข่มขืนคือผู้ที่มีความผิดปกติทางเพศเท่านั้นแต่จากวิธีการนำเสนอข่าวโดยบรรยายการกระทำของผู้ข่มขืนในฉากเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา ยังแสดงให้เห็นว่าการกระทำของผู้ข่มขืน คือพฤติกรรมของคนที่มี "วิตถาร" หรือมีความ "วิปริตทางเพศ" ดังจะเห็นได้จากข่าวในช่วงปี พ.ศ. 2533 - 2534 จากกรณีของนายสายัณห์ ถาวร โดยสื่อมวลชนได้บรรยายการกระทำของนายสายัณห์อย่างละเอียดดังนี้

"...นายสายัณห์...เข้ามาใช้มิดทปกปลายแหลมจี้บังคับให้.ส.กาญจนา..."อมนกะเขา"
 ของตน...บังคับให้...นอนลงบนเตียงแล้วกระทำการ "ขืนใจ" อย่างวิธการทารุณ..."
 (วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2534)

นอกจากนี้ผู้ข่มขืนยังเป็นพวก "ฆาตกรโหดบ้ากาม" ดังเช่นข่าวใหญ่ในอดีต
 ในกรณีของนายอัควิน พุนเต่า ดังรายละเอียดของฉากเหตุการณ์การข่มขืนกระทำชำเรา
 ดังนี้

"...สำหรับรายวารภรณ์...ใช้ผ้าขาวม้าเหวี่ยงรัดคอลงไปใต้สะพาน...จากนั้นได้บีบ
 คออย่างแรงพร้อมกับกดจนกระดูกบิดไปมา แล้วทำการข่มขืน เสร็จแล้วจึงได้หนีเข้า
 ห้องไปทางเดิม..."

(วันที่ 2 มิถุนายน 2520)

ยิ่งไปกว่านั้น สื่อมวลชนยังได้บรรยายการกระทำของผู้ข่มขืนบางรายว่าเป็นคนที่
 "ชาติสัมพันธ์" โดยจะให้เห็นได้จากกรณีของนายละมัย โปธิ์สุวรรณ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

"..."ผมเดินเข้าไปลื้อคอกเขา ลากเข้าไปในบริเวณบ้านก่อสร้างที่ใกล้ที่สุด เขา
 ส่งเสียงร้องอีกอีก...ผมก็อดปาก ความหาผ้าและน้ำยาเคมีกำจัดปลวกอดปาก...
 บ้านหลังที่ผมปล้ำเธออยู่ไม่มีกำแพง ก็เลยลากเข้าไปในบ้านหลังติดกัน ใช้ที่ไต้บันได
 ลงมือ เธอสู้มาก ผมก็เลยใช้มือหนักไปหน่อย เธอเลยเจียบ..."

(วันที่ 15 ตุลาคม 2525)

การที่สื่อมวลชนสร้างภาพความเป็นจริง ในฉากเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา
 เช่นนี้แสดงให้เห็นว่า "ความบ้ากาม" "ความวิปริตทางเพศ" หรือ "ความชาติสัมพันธ์"
 ของผู้ข่มขืนเป็นสาเหตุของการเกิดเหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา และการที่สื่อมวลชน
 ได้นำเสนอเนื้อหาตอกย้ำในลักษณะเช่นนี้ นับเป็นการสร้างความหมายแบบมายาคติ ซึ่ง
 ถ้ายทอดความเชื่อที่ผิด ๆ หรือบิดเบือนไปจากความเป็นจริงว่า การข่มขืนกระทำชำเรา
 เกิดขึ้นจากสาเหตุที่ผู้ข่มขืนไม่สามารถบังคับความรู้สึกต้องการทางเพศของตนเองได้

ในทางตรงกันข้าม ผู้หญิงถูกมองว่าเป็นฝ่าย "หาเรื่อง" เองที่ไปยั่วชวนให้
 ผู้ข่มขืนเกิดอารมณ์ทางเพศดังเช่นในกรณีของนางสาวกาญจนาที่แต่งกาย "ล่อแหลม" ดังนั้น
 จึงเป็นการสมควรแล้วที่ผู้หญิงอย่างนางสาวกาญจนาจะต้องถูกผู้ชายข่มขืนกระทำชำเรา

2.2 การสร้างความหมาย และการสร้างภาพความเป็นจริงให้เห็นว่าเหตุการณ์ ข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นในที่มืดหรือที่เปลี่ยว

จากกรณีข่าวในช่วงปี พ.ศ. 2533 - 2534 ที่ปรากฏในสื่อหนังสือพิมพ์ มีข่าว
กรณีนางแพรว นาคน้อย ที่สื่อมวลชนสร้างภาพมาให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เหตุการณ์
ข่มขืนกระทำชำเรา เกิดขึ้นในที่มืดหรือที่เปลี่ยว โดยนางแพรวออกไปเที่ยวงานลอยกระทง
และถูกผู้ข่มขืนลุดลากตัวไปข่มขืนกระทำชำเรา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

"...จ.ส.ต.พลได้มาดักล้อมคอนางแพรว...ลุดลากตัวไปข่มขืนในที่โคนต้นกล้วยซึ่งเป็น
ที่เปลี่ยว และมืด..."

(วันที่ 18 พฤศจิกายน 2533)

ส่วนกรณีข่าวที่เป็นข่าวใหญ่ในอดีตมีข่าวกรณี นางสาววราภรณ์ แก้วฉา และกรณี
นางสาววัลยา เมฆสุต ที่สื่อมวลชนสร้างภาพให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เหตุการณ์ข่มขืน
กระทำชำเราเกิดขึ้นในที่เปลี่ยวหรือที่มืด ๆ โดยในกรณีนางสาววราภรณ์ แก้วฉา เหตุการณ์
เกิดขึ้นบริเวณใต้สะพานบางจาก ซึ่งที่เกิดเหตุเป็นสถานที่ลับตาคน มี "สมทุมตันไม้" บังตา
ดังรายละเอียดต่อไปนี้

"...เป็นสถานที่ลับตา อยู่ห่างจากช่องของถนนจรัลสนิทวงศ์เพียงครึ่งเมตร แต่มี
สมทุมตันไม้บังตา มองจากถนนจะไม่เห็น..."

(วันที่ 9 พฤษภาคม 2520)

สำหรับในกรณีนางสาววัลยา เมฆสุต เหตุการณ์เกิดขึ้นในบริเวณสถานที่ก่อสร้าง
ซึ่งเป็นเวลาที่ฝนตกหนัก และไฟฟ้าดับ ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

"...เวลาประมาณ 20.00 น. ...เดินตามมาดักรอที่มุมบ้านก่อสร้าง... ขณะนั้น
เป็นเวลาที่ฝนตกหนัก ไฟฟ้าดับ..."

(วันที่ 15 ตุลาคม 2525)

การนำเสนอข่าวโดยให้รายละเอียดของฉากในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นที่มืด
หรือที่เปลี่ยวเช่นนี้ ย่อมเท่ากับเป็นการควบคุมไม่ให้ผู้หญิงออกไปนอกบ้านในเวลาค่ำคืน
และไม่ควรไปอยู่ในที่ดังกล่าว ซึ่งถ้าหากผู้หญิงไม่ปฏิบัติตามแล้วก็อาจถูกมองว่าเป็นฝ่าย
"หาเรื่อง" หรือไม่ระวังตัวจึงทำให้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา

นอกจากนี้ ยังมีกรณีข่าวที่แสดงให้เห็นว่า การที่ผู้หญิงออกไปนอกบ้านในเวลา ค่ำคืน ก็อาจต้องเผชิญกับการถูกรุมข่มขืนกระทำชำเรา ดังเช่นข่าวช่วงปี พ.ศ. 2533 - 2534 ในกรณีของนางสาวันทอง ทองมาเอ็ง ซึ่งออกไปเที่ยวงานสงกรานต์ จนกระทั่ง เวลาเที่ยงคืนจึงค่อยกลับบ้าน แต่ก็กลับถูกรุมข่มขืนกระทำชำเราแล้วซ้ำ

อย่างไรก็ตาม การที่สื่อมวลชนนำเสนอข่าวโดยสร้างภาพตอกย้ำเพื่อให้เห็นว่า เหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นในบริเวณที่มืด หรือที่เปลี่ยว นับเป็นการสร้างความหมายแบบมายาคติที่ทำให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจ หรือความเชื่อที่ผิด ๆ โดยคิดว่า เหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเรา มักจะเกิดขึ้นในสถานที่ดังกล่าว ซึ่งส่งผลทำให้ผู้หญิงถูกเตือน และถูกสอนว่า "อย่าไปเดินในที่เปลี่ยว" หรือ "กลับบ้านดึก" เนื่องจากเป็นการเสี่ยงกับการถูกรุมข่มขืนกระทำชำเรา และจะไปตอกย้ำแนวคิดเดิมที่ว่า โลกของผู้หญิงควรอยู่ภายใน บ้าน (Domestic) ซึ่งเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย โดยอยู่ในฐานะของความเป็นแม่และเมีย ส่วนโลกภายนอก (Public) เป็นเรื่องของผู้ชายซึ่งอยู่ในฐานะที่เหนือหรือเป็นใหญ่กว่าผู้หญิง การจำกัดขอบเขตโลกของผู้หญิงเช่นนี้ แสดงให้เห็นถึงรากฐานความคิดในความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายที่ไม่เท่าเทียมกัน โดยผู้ชายจะอยู่ในฐานะที่เหนือกว่าผู้หญิง แต่ในความเป็นจริงแล้ว เหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเราสามารถเกิดขึ้นแม้กระทั่งในบ้าน ซึ่ง น่าจะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยดังเช่นในกรณีของนางอภัย เอี่ยมสะอาด หรือแม่แต่ในห้องน้กครุ และห้องพยาบาลที่อยู่ภายในโรงเรียน ดังเช่นในกรณีของนายปรีชา คำเอี่ยม และนาย บรรพต ชัย

ดังนั้นการตอกย้ำให้เห็นว่า เหตุการณ์ข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นในที่มืด หรือที่ เปลี่ยว โดยส่งผลทำให้ผู้หญิงถูกจำกัดขอบเขต และอยู่ภายใต้การดูแลของผู้ชาย หรือ อยู่ในปริณทลภายในบ้าน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย ได้อย่างชัดเจนนั้น จะไปสอดคล้องกับอุดมการณ์หลักของสังคมนิยมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ และการที่สื่อมวลชนสร้างภาพความเป็นจริงและถ่ายทอดตอกย้ำเช่นนี้อยู่เสมอ ย่อมเท่ากับเป็นการทำให้อุดมการณ์ที่ชายเป็นใหญ่ยังคง เข้มแข็งและเป็นอยู่ในสังคมสืบต่อไป

การถ่ายทอดทัศนคติของผู้สังสารที่มีต่อผู้ข่มขืนว่าเป็นคนโหดเหี้ยม ทารุณ เป็น คนเลว หรือเป็นคนบ้ากาม และผู้ถูกรุมข่มขืนเป็นผู้หญิงดี โดยการที่ถูกรุมข่มขืนกระทำชำเรานั้น เป็นเพราะความโชคร้าย รวมทั้งปัญหาเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราว่าเป็นเรื่องของเพศ และเกิดในที่มืด หรือเปลี่ยว ดังข้างต้นนี้ ไม่ได้เป็นการแก้ถึงรากเหง้าของปัญหาการข่มขืน กระทำชำเรา ที่เกิดขึ้นมาจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและผู้ชายที่ไม่เท่าเทียมกัน และ เป็นความรุนแรงทางเพศในรูปแบบหนึ่งภายใต้โครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมที่ชายเป็น

ใหญ่เลย

การข่มขืนกระทำชำเราเป็นความรุนแรงทางเพศที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิง โดยเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิทางเพศ และเป็นการทำลายศักดิ์ศรีของผู้หญิงในฐานะที่เป็นมนุษย์ ซึ่งมีสิทธิและเสรีภาพเสมอภาคเท่าเทียมกับผู้ชาย รวมทั้งเป็นเรื่องของอาชญากรรม แต่จากวิธีการใช้ภาษาของสื่อมวลชนในการรายงานข่าว ซึ่งถ่ายทอดความเชื่อและทัศนคติว่า การข่มขืนกระทำชำเราเป็นเรื่องของผู้ชายในฐานะปัจเจกบุคคล เนื่องจากมีความต้องการทางเพศ ย่อมทำให้คนในสังคมไม่เห็นว่า การข่มขืนกระทำชำเราเป็นอาชญากรรม และเป็นปัญหาสังคม ที่ต้องรีบได้รับการแก้ไขให้ถึงรากเหง้าที่แท้จริงซึ่งเกิดขึ้นมาจากความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจระหว่างผู้หญิงและผู้ชายที่ไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งผู้ชายอยู่เหนือหรือเป็นใหญ่กว่าผู้หญิง โดยผู้หญิงเป็นเพศที่ถูกมองว่าเป็นเพียงวัตถุทางเพศของผู้ชายเท่านั้น

จากการศึกษาโครงสร้างของการรายงานข่าวข่มขืนกระทำชำเรา ทั้งในส่วนที่เป็นรูปแบบ และเนื้อหาแล้ว ทำให้เห็นว่าโครงสร้างต่าง ๆ ที่ใช้ในการรายงานข่าว มีลักษณะตายตัว ไม่เปลี่ยนแปลง และถูกถ่ายทอดมาตลอดนานนับสิบ ๆ ปี และแน่นอนว่าคงมีอิทธิพลครอบงำ และควบคุมความคิดของสื่อมวลชนรุ่นใหม่ ในฐานะผู้ส่งสารให้ทำงานในลักษณะเช่นเดียวกันต่อไป ซึ่งเท่ากับเป็นการอนุรักษ์ และปลูกฝังวัฒนธรรมของการผลิตสารในลักษณะเช่นที่เป็นอยู่ รวมทั้งเป็นการสืบทอดอุดมการณ์ของความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายที่ไม่เท่าเทียมกัน โดยผู้ชายเป็นใหญ่เหนือกว่าผู้หญิง และนั่นย่อมหมายถึงเป็นการปฏิบัติการ และคาดหวังที่จะให้สภาพสังคมที่ชายเป็นใหญ่ครองอำนาจอยู่สืบต่อไป ถ้าหากสื่อมวลชนยังไม่เปลี่ยนทั้งวิธีคิด และวิธีปฏิบัติงานในฐานะนักวิชาชีพสื่อมวลชน เนื่องจากถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการนำเสนอข่าวแล้ว ก็ย่อมจะทำให้การสร้างคามหมาย และการสร้างภาพความเป็นจริงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเปลี่ยนแปลงไปด้วย เนื่องจากความหมายถูกสร้าง และถูกกำหนดโดยรูปแบบ